

Krigsfaren: Møde i Berlin onsdag er måske sidste chance

20. jan. 2015 – Der er grund til at tro, at Frankrigs præsident Hollande, hvis popularitet netop er fordoblet iflg. målinger, som *Reuters* nævner, bag scenen kæmper for at forsøge at opsætte eller stoppe USA's overhængende krig med Rusland, angiveligt over Ukraine, som Tysklands kansler Merkel og andre europæiske Wall Street- og London-marionetter rent faktisk forsøger at gennemføre.

Et heldigt udfald er langt fra sikkert.

Gårsdagens møde mellem EU-udenrigsministrene blev overskygget af en massiv optrapning af det fascistiske Kievregimes kampe, der begyndte den 17. januar, da det forsøgte at indtage lufthavnen i Donetsk samtidig med en optrapning af bombninger på hele krigsfronten, og med bombing af byer for første gang siden maj. Det russiske Udenrigsministerium erklærede, korrekt, at Kievregimet havde planlagt øjeblikket for sit fremstød til at falde sammen med mødet i mandags, for at forhindre enhver handling for at lette sanktionerne eller forbedre relationerne med Rusland.

Efter mødet sagde EU's højtstående repræsentant Mogherini og Tysklands og Hollands udenrigsministre, blandt andre, at ingen ønsker at stoppe sanktionerne i betragtning af kampene (som Rusland aksiomatisk og fejlagtigt får skylden for).

Det russiske Udenrigsministerium responderede, at »diskussionen om relationerne mellem EU og Rusland under et møde i Det europæiske Råd for Udenrigsrelationer den 19. januar blot bekræftede det faktum, at EU stadig ikke er parat til at ændre sin uvenlige politik, og ligeledes give en fordomsfri vurdering af Kievmyndighedernes nylige handlinger, der har overtrådt de indgåede aftaler og genoptaget aktioner

på demarkationslinjen i det sydøstlige Ukraine, hvor de begyndte at bombe byer og stæder i denne del af landet.«

Men i dag rapporterer *Reuters*, at Det tyske Udenrigsministerium har bekræftet en rapport om, at udenrigsministrene fra Rusland, Tyskland, Frankrig og Ukraine vil mødes i »Normandiet-regi« i morgen aften, den 21. januar, i Berlin.

At diskussionerne holdes hemmelige, og dernæst denne tilsyneladende ændring, reflekterer sandsynligvis en frem-og-tilbage-kamp bag scenen, med Frankrig, der yder modstand mod faren for krig, som nogle andre lande støtter. Det var selvfølgelig præsident Hollande personligt, der opfandt »Normandiet-regiet«, da han organiserede et møde mellem Merkel, Putin, den ukrainske præsident Porosjenko og sig selv (minus Obama og Cameron), under 70-års jubilæet for landsætningen i Normandiet i juni 2014.

Hvis mødet i morgen ikke virker, er vi i overhængende fare for en udslettelseskrig.

EIR: Gorbatjovs advarsel: Konflikt mellem USA og Rusland ville uundgåeligt blive atomar

11. jan. 2015 – Mikhail Gorbatjov, Sovjetunionens sidste leder, advarede i et interview, publiceret i *Der Spiegel* den 9. jan., om, at konfrontationen mellem USA og Rusland over Ukraine kunne føre til en storkrig.

»En sådan krig ville i dag uundgåeligt blive til en atomkrig. Hvis der er nogen, hvis mod svigter pga. den forbitrede atmosfære, vil vi ikke overleve det kommende år«, sagde han. »Jeg siger ikke dette henkastet. Dette er virkelig af den største betydning for mig«.

Dette er blot den seneste af Gorbatsjovs højprofilerede advarsler om de potentielle konsekvenser af briternes og NATO's politik over for Rusland – der for nylig har fundet genklang hos toppolitikere i Tyskland, Frankrig og Italien.

Gorbatsjov fordømte »tabet af tillid« mellem Rusland og Vesten som værende »katastrofal« og sagde, at båndene må »tøs op«. Gorbatsjov anklagede Vesten og NATO for at ødelægge Europas sikkerhedsstruktur ved at udvide sin alliance. »Ingen chef i Kreml kan ignorere noget sådant«, sagde han og tilføjede, at USA ulykkeligvis har været i gang med at etablere et »mega-imperium«.

Gorbatsjov angreb også voldsomt Tysklands rolle i den aktuelle krise og mindede samtidig landet om dets egen historie.

»Det nye Tyskland vil have fingrene i alle kagedåserne. Der synes at være mange personer, der ønsker at være involveret i en ny opdeling af Europa«, sagde han. »Tyskland har allerede forsøgt at udvide sin magtindflydelse mod Øst – i Anden Verdenskrig. Har landet virkelig brug for endnu en lektion?«

Gorbatsjov fordømte også USA's sanktioner mod Rusland som »forbandet dumme og særdeles farlige«.

Gorbatsjov, der i selve post-Sovjet-Rusland er blevet betragtet som et aktiv for europæiske finansgrupperinger snarere end en russisk patriot, var ikke alene om at advare om en potentiel, global katastrofe, hvis Vesten ikke trækker sig fra sit åbenlyse fremstød for regimeskift mod den russiske præsident, Vladimir Putin.

Et »advarselsskud mod Hollandes hoved«

Den franske præsident François Hollande kom med flere skarpe advarsler i sidste uge, der sagde, at en fortsættelse af vestlige sanktioner mod Rusland var en alvorlig fejltagelse og omgående burde droppes. Den 4. januar gav Hollande et interview til en fransk Tv-kanal, i hvilket han advarede om, at den russiske krise ikke er god for Europa. »Sanktioner må stoppes nu«, sagde han til den landsdækkende kanal. To dage senere gentog han samme krav om at afslutte de anti-russiske narrestreger og specifikt en afslutning af de økonomiske sanktioner, der er mindst lige så ødelæggende for Frankrig, som de er for Rusland.

Den kendsgerning, at terrorister angreb Charlie Hebdos kontorer i Paris blot tre dage senere, var, ifølge en tidligere embedsmand på regeringsniveau, et »advarselsskud mod Hollandes hoved«.

Sidste søndag (11. jan.) gav den tyske landsformand for SPD [Sigmar Gabriel] – der også er vicekansler og økonomiminister i Merkel-regeringen – et interview til *Bild am Sonntag*, hvor han krævede en afslutning på sanktionerne mod Rusland og erklærede, at »vi bør løse Ukraine krisen og ikke tvinge Rusland i knæ«.

Selv Letlands udenrigsminister, der i øjeblikket er den roterende præsident for Den europæiske Union, stod stejlt imod yderligere provokationer mod Moskva. Udenrigsminister Edgars Rinkēvičs rapporterede, at Rusland var villig til at afholde drøftelser om Ukraine for at bringe sanktionerne til ophør. Han opfordrede indtrængende de europæiske ledere til at samles senere på måneden i Astana med præsident Putin og den ukrainske præsident Porosjenko for at færdiggøre en aftale om en arbejdsplan.

De politiske chefer for udenrigsministerierne i Rusland,

Ukraine, Tyskland og Frankrig mødtes i Berlin 5. januar, efterfulgt af en telefonsamtale mellem Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov og hans tyske modpart, Frank-Walter Steinmeier. Der er planlagt et møde mellem de fire ministre den 12. januar i Berlin, og der er stadig planer om et topmøde mellem de fire statsoverhoveder for Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraine i Astana, Kasakhstan, en gang i januar. Den 9. jan. var præsidenten for Kasakhstan, Nursultan Nazarbayev, i Berlin, hvor han mødtes med kansler Angela Merkel for at udarbejde de endelige planer for topmødet, blandt andre presserende sager.

Selv NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, bemærkede efter terrorangrebet den 7. jan. i Paris, at NATO og Rusland har en fælles interesse i at besejre den globale terrorismes svøbe. I en tale i Bayern umiddelbart før et møde med den tyske koalitionspartner CSU's lederskab opfordrede Stoltenberg også til samarbejde med Moskva. Dette var i stærk kontrast til den krigeriske retorik fra hans forgænger som NATO-chef, Anders Fogh Rasmussen.

Den tidligere tjekkiske præsident Vaclav Klaus føjede sin røst til deres, der gør modstand mod faren for krig, ved at erklære, at det ville være »en stor, utilgivelig risiko« at give Rusland skylden for Ukraine-krisen.

Krigspartiet vil ikke trække sig

Til trods for denne modstand imod den voksende fare for generel krig, forholdt krigspartiet sig ingeniende tavs.

Den 9. januar besøgte den ukrainske premierminister Arsenij Jatsenjuk (den amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nulands »vor mand Jats«) kansler Merkel i Berlin. I en fælles pressekonference med Merkel afleverede Jatsenjuk en række personlige anklager mod den russiske præsident Putin uden det mindste bevis –

inklusive, at Putin skulle have beordret hackingen af den tyske regerings computere, og at han stod bag udsendelsen af »banditter« til Østukraine for at kæmpe mod Kievs regeringsstyrker.

Under denne pressekonference syntes Jatsenjuk direkte at give en undskyldning for Hitler ved at referere til befrielsen af Ukraine og Tyskland ved slutningen af Anden Verdenskrig som en sovjetisk »invasion«. Forsøg på at »forklare« bemærkningerne (som fremkom i verdensmedierne via oversættelse fra ukrainsk til tysk) talte for døve øren, efterhånden, som ægte statsmænd kom ud med kraftige udtalelser mod Jats' bemærkninger. Den tjekkiske præsident Milos Zeman angreb Jatsenjuk kraftigt som »krigens premierminister« og kom med en kyndig skelnen mellem Jatsenjuk og den ukrainske præsident Porosjenko, der har opfordret til, at statsoverhovederne ved Astana-mødet samles for at bilægge Ukraine krisen. Tyske kilder mener, at Jats' indsats var specifikt rettet mod at ødelægge ethvert fremskridt i de igangværende drøftelser mellem Lavrov og Steinmeier.

I en relateret udvikling meddelte Pentagon i sidste uge planer om at nedlukke 15 amerikanske militærbaser i Europa – på et tidspunkt, hvor den faktiske størrelse af amerikanske militærstyrker i Europa vokser. Listen over baser, der skal lukkes, er centreret i Det forenede Kongerige og Vesteuropa, alt imens væksten helt er i Østeuropa, inklusive den planlagte udstationering af en tankbrigade til et endnu ikke afsløret sted længere mod øst.

Den største fare består i, at det stadig større svælg imellem Moskvas og Washingtons 'beretning' om Ukraine krisen udgør en drivkraft mod krig, og at præsident Obamas fortsatte giftighed mod Putin er en afgørende faktor, der driver konfrontationen.

Rusland har gjort det klart, at oprustningen af dets strategiske styrker er rettet mod at afskrække et vestligt angreb. Pentagonstrateger ser nu i den russiske oprustning i

de senere år noget, der er i færd med at skabe et farligt svælg på niveauet for europæisk sikkerhed og strategisk afskrækkelse. Ikke siden den cubanske missilkrise i 1962 har verden befundet sig så tæt på global, atomar konfrontation.

Denne artikel publiceredes første gang i EIR 16. jan. 2015 og er ikke tidligere udgivet på dansk.

Foto: Presidential Press and Information Office.

Tidligere Sovjetleder Mikhail Gorbatsjov lagde ikke fingrene imellem i sin advarsel om, at en konfrontation mellem USA og Rusland kunne føre til atomkrig. Her ses han med præsident Putin i september, 2000.

Fra LaRouche-bevægelsen 15. jan. 2015: Wall Street/London-bankerot optrapper momentum for verdenskrig

Lyndon LaRouche advarede onsdag om, at den eskalerende krise med krig omkring Ukraine, der har Rusland som sit mål, drives frem af desperationen, der kommer fra London og Wall Street over deres overhængende, totale bankerot. Denne desperation

kom atter til udtryk onsdag, da Wall Street hamrede lov HR 37 igennem den amerikanske Kongres; endnu en afregulering af derivatboblen. Lovforslaget var blevet nedstemt i sidste uge, og Wall Streets republikanske lederskab i Kongressen genfremsatte omgående lovforslaget til en ny afstemning, der denne gang blot krævede simpelt flertal.

De er tydeligvis klar over, at hele den transatlantiske finansboble er på den yderste rand, og de kan ikke engang vente i et anstændigt tidsrum, før de gennemtrumfer nye garantier for bank-bailout. Dette er forfatningsstridigt i kriminel grad.

De samme faktorer er i spil i den fortsatte sabotage af enhver løsning på Ukraine-konflikten, der ville nedtrappe de fortsatte provokationer mod generel krig med Rusland. LaRouche advarede om, at de neonazistiske kræfter i Ukraine promoveres og støttes af ligesindede kredse i dele af Vesteuropa, inklusive Tyskland. Den propaganda, der udspys af de tyske medier, advokerer aggressivt den samme neonazistiske linje, som den ukrainske premierminister Jatsenjuk spredte under sit besøg i Berlin i sidste uge.

Tag ikke fejl, advarede LaRouche.

»Verden drives hen imod Tredje Verdenskrig, og en mulig, atomar udslettelse, af Londons og Wall Streets marionetstemmer. De bruger de anti-russiske provokationer og hensigten om krig til at aflede opmærksomheden og skjule sandheden om deres totale bankerot. Millioner af uskyldige borgere ødelægges på vegne af dette Wall Street/London-oligarki, hvis elendighed man burde gøre en ende på gennem en organiseret konkursbehandling, der begynder med genindførelsen af Glass/Steagall-loven«, krævede LaRouche.

LaRouche tilføjede, at der må være regres mod disse London- og Wall Street-forbrydere, og han lovede, at den kommende [Schiller Institut-begivenhed i New York City den 17. januar](#)

ville være en vigtig lejlighed til at udløse netop en sådan regres.

Der er tydeligvis andre kræfter, der allierer sig imod London/Wall Streets krigsfremstød, som det reflekteredes af marchen i Frankrig med fire millioner mennesker efter de to jihadist-angreb i Paris i sidste uge. Frankrig har nægtet at gå i London-fælden – som Merkels Tyskland har – og respondere til den asymmetriske krigsførelse med yderligere et angreb på sin egen befolkning.

Og den seriøse dækning af den saudiske hånd bag den globale terror efter sidste uges pressekonference på Capitol Hill med senator Bob Graham, kongresmedlemmerne Walter Jones og Stephen Lynch og repræsentanter for familierne til ofre for 11. september under ledelse af Terry Strada, så vel som LaRouchePAC's webcast den 9. januar, der leverede en dybtgående afsløring af den anglo-saudiske faktor, fortsætter. Blot inden for de seneste 24 timer har der været fremragende dækning af pressekonferencen og saudiernes rolle i *Daily Beast*, *ZeroHedge*, *Russia Today* og *Kinas Global Times*.

Det anglo-saudiske apparat spiller en central rolle i krigsfremstødet mod Rusland. At man med fuldt overlæg har presset verdensprisen på olie langt ned under omkostningsniveauet, er direkte rettet mod Rusland, og Putin-lederskabet i Moskva er fuldstændig klar over, at de er Londons, Riyadh's og Det Hvide Hus' mål.

EIR: På randen af Verdenskrig

i 2015?

Af Jeffrey Steinberg. 4. jan. 2014 – Festligholdelsen af Nytåret i år skete mod en baggrund af den voksende fare for verdenskrig og bestræber på at forhindre, at en konflikt bryder ud i det tidlige 2015.

Russiske regeringsfolk, inklusive præsident Vladimir Putin og chefen for de væbnede styrker, general Valeriy Gerasimov, gjorde det i erklæringer ved årets slutning og i interviews klart, at Rusland er fuldt ud klar til en strategisk imødegåelse af fremstødet for regimeskift i Moskva, der kommer fra NATO og Obamas Hvide Hus.

Den 29. dec. gav general Gerasimov, i et interview med *Rossiya 24 TV*, et overblik over Ruslands fremskridt i eftersynet af sin strategiske atomstyrketriade, med testaffyring af en ny generation mobile, landbaserede ICBM'er og udstationeringen af tre nye atombevæbnede ubåde af Borei-klassen til den nordlige flåde.

Han sagde, at den strategiske modernisering er en topprioritet, der er i overensstemmelse med den nye, russiske militærdoktrin, som netop er blevet udstedt. I nummeret fra 24.-30. nov. af Det russiske Forsvarsministeriums magasin *Militær Tænkning* var der en lang artikel med overskriften »Politisk teknik for farvede revolutioner – Hvordan man holder dem i skak«, som gentog den russiske militærkommandos vurdering, at vestlige magter er engageret i en krigsform for det 21. århundrede med regimeskift, baseret på anstiftelse af »styret kaos« med henblik på at vælte regeringer, især inden for området af CSTO (Collective Security Treaty Organisation; Organisationen for en fælles sikkerhedsaftale), inklusive Rusland.

Faren for krig, som drives frem af nedsmeltningen af det transatlantiske finanssystem, blev ligeledes markeret af Willy

Wimmer, den tidligere nationale sikkerhedsrådgiver til Tysklands Kristendemokratiske Union, i en strategisk analyse med titlen, »Vil det hele eksplodere i 2015?«. Wimmer peger her på flere faktorer, der kunne udløse dette: udsigten til en græsk udtræden af euroen; Londons afkobling fra EU; Le Pens overtagelse i Frankrig; og Obamaregeringens etablering af Ruslands »fjendestatus som institution«. Wimmer nævnte Cecil Rhodes' britiske imperietradition som drivkraften bag den aktuelle krigsfare.

Et ekko af Wimmers advarsler kom fra Pat Buchanan, der den 2. jan. på antiwar.com skrev og spurgte: »Ligger krig i kortene for 2015?«. Buchanan nævnte den nylige vedtagelse i Kongressen af HR 758, en provokation mod Rusland, og præsident Obamas sanktioner mod Moskva, som fremstød for krig. Han advarede om, at Kongressen sandsynligvis vil vedtage levering af våben til Kiev, og dette kunne udløse en barsk, russisk militærrespons.

Er nogen ved at få kolde fødder?

Obamaregeringen har bebudet sanktioner mod fire russiske regeringsfolk under Magnitsky-loven, hvilket forårsagede en kraftig fordømmelse fra det Russiske Udenrigsministerium, der advarede om, at sådanne fjendtlige handlinger kunne ødelægge ethvert russisk samarbejde med Washington om afgørende vigtige spørgsmål, som P5+1-forhandlingerne med Iran, samt de igangværende, russiskledede bestræbelser på at nå frem til en politisk løsning på den fire år lange syriske konflikt, der har forårsaget fremkomsten af Islamisk Stat.

Truslen om umiddelbart forestående krig er blevet så udtalt, at nogle af de ledende krigsprovokatører er ved at blive bange og advarer om faren. Den tidligere ukrainske præsident Viktor Jusjenko, der blev installeret i midten af 2000-årene under første fase af den Orange Revolution, sagde i et interview i slutningen af december, at 60 % af det ukrainske folk er

modstandere af den aktuelle regerings politik med at integrere landet i EU og NATO.

Selv Adrian Karatnycky, den tidligere chef for Freedom House og nuværende direktør for Det atlantiske Råds Ukraine i Europa Taskforce, advarede om, at Sektor Højre og hardcore anti-russiske, ukrainske oligarker, der finansierer de ekstremistiske bander, udgør en trussel mod Ukraines sikkerhed og omgående må bringes under kontrol.

Nogle forsøg på modstand

Selv, mens Wall Street og London driver verden hen imod en strategisk konfrontation, der kunne føre til termonuklear krig og udslettelse, er der visse tegn på modstand. Ved årets slutning afholdt udenrigsministrene fra Rusland, Ukraine, Tyskland og Frankrig en telefonkonference, der havde til formål at genstarte Minskdrøftelserne fra september 2014 for at bilægge krisen i Ukraine. De fire ministre blev enige om, at det var nødvendigt, at Kontaktgruppen omgående trådte sammen igen, og der rapporteres om flere forestående møder i begyndelsen af januar, i Berlin og i Astara, Kasakhstan, for at genoplive indsatsen.

Som et tegn på russisk velvilje for at fremme nedtrapningen af Ukraine-krisen har præsident Putin meddelt, at Rusland ville begynde at levere 500.000 tons kul om måneden til Ukraine – uden forudbetaling. Rusland arbejder også på at være vært for en forhandlingsrunde i Moskva i januar måned for den syriske opposition, inklusive både indenlandske grupperinger og grupperinger med base i udlandet, sammen med repræsentanter for regeringen. Viceudenrigsminister Alexander Bogdanov har ledet denne indsats efter både at have besøgt Damaskus og Ankara (hvor oppositionsgrupperne har hovedkvarter). Russerne har lagt pres på præsident Bashar al-Assad for at engagere sig fuldt ud i dialogen med oppositionen; Rusland har indflydelse,

fordi Assad har bedt Moskva om 10 mia. dollar i nye lån.

Egypten og Iran har indikeret deres villighed til at samarbejde i den syriske fredsbestræbelse. Og den amerikanske udenrigsminister John Kerry har bevaret en tæt kontakt med den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov om både Syrien og Ukraine, selv om det ikke står klart, om Kerry har nogen opbakning fra præsident Obama og dennes inderkreds i Det hvide Hus til dette diplomatiske initiativ.

Foto: Den russiske præsident Vladimir Putin holder sin årlige Tale til Nationen 4. dec. 2014

EIR FOKUS 2. januar 2015: Gå med i BRIKS, eller stå over for Wall Street-krak og krig. Af EIR's redaktører

29. dec. 2014 – Et nyt system for økonomiske og strategiske relationer mellem suveræne nationer, centreret omkring BRIKS og deres allierede, er klar til at dominere verden i 2015. Dette nye arrangement holder i sin hånd løftet om at befri verden for Det britiske Imperiums, og dets satrapiers, inklusive Saudi Arabien, Wall Street og USA's nuværende præsidentskab, barbariske kvælertag.

Fra LaRouche-bevægelsen 5. januar 2015: Knus Wall Street for at standse krigsfremstød!

»Skrig 'Ravage!', og slip krigens hunde løs«

Julius Cæsar, III, ii

– Verden befinder sig for enden af en meget kort lunte til global krig, anstiftet af London og Wall Street i deres desperate forsøg på at undgå tab af magt, mens deres transatlantiske finansimperium omkommer i flammerne. En indikation på det voksende hysteri og den voksende desperation var en spalte, skrevet af klummeskriveren i *The London Telegraph*, Ambrose Evans-Pritchard, et velkendt talerør for britisk efterretningsvæsen, der sagde, at kollapset af europæiske obligationsrenter er uden fortilfælde, siden den Sorte Død i det fjortende århundrede. Det, som Pritchard og søndagens *New York Times* kaldte faren for deflation, er i virkeligheden et totalt kollaps af de europæiske nationers realøkonomier.

Og nu, da Grækenland befinder sig på randen af at forlade eurosystemet og afvise Trojkaens nedskæringspolitik, er der panik over, at smitten fra denne overhængende udvikling vil spredes i hele Europa, med begyndelse i Italien, Portugal,

Spanien og måske endda Frankrig.

I Tyskland er et slagsmål uden fortilfælde brudt ud omkring Merkelregeringens nedskæringsplan for eurozonens Middelhavslande. For første gang siger tyske regeringsfolk, inklusive en af Merkels økonomiske toprådgivere, Michael Fuchs, åbenlyst, at Grækenland kan bryde ud af euroen uden at forårsage en større krise. SPD-koalitionspartnere, der afviser denne fantasi, er rasende over, at man er kommet med udtalelser uden forudgående konsultation.

Der er meget lidt tillid nogetsteds til denne påstand om europæisk finansiel stabilitet, og både Pritchard og *New York Times* fra søndag bønfuldt chefen for Den europæiske Centralbank, Mario Draghi, om at leve op til sit løfte om at gøre »hvad det skal være« for at redde euroen. Det betyder et massivt program for kvantitativ lempelse (QE) med ophedet pengetrykning, som, siger Pritchard, vil være for lidt, og komme for sent.

Det er præcist denne galskab med kvantitativ lempelse, der har skabt historiens største Wall Street-boble – en boble, der også befinder sig på den yderste rand af at eksplodere. Den fortsatte kollaps i oliepriserne, gennem bevidst anglo-saudisk manipulation, truer med at detonere en Wall Street-derivatboble på 20 billioner dollar, der er bygget op omkring den amerikanske og canadiske fidus med skiferolie og -gas.

Så, på begge sider Atlanten, kan det finansielle korthus brase sammen hvert øjeblik, det skal være. Alene af denne grund er Wall Street og London parat til at sætte en atomar udslettelse på spil ved at gøre fremstød for krig som den eneste tilbageværende mulighed for deres døende imperium. Og så længe, Barack Obama forbliver i Det Hvide Hus, har Wall Street og London fingeren på atomknappen.

Billede:

Fra LaRouche-bevægelsen 4. jan. 2015: I har langt mindre tid, end I tror

Under en diskussion om den aktuelle, strategiske situation i går intervenserede Helga Zepp-LaRouche skarpt for at fremstille den aktuelle situations virkelighed. »Historien vil måske ikke vente til den 17. januar«, understregede hun under en diskussion om Schiller Instituttets planlagte arrangement den 17. januar i New York. Vi må mobilisere ud fra et standpunkt om den umiddelbart overhængende krise – der står umiddelbart foran at komme ned over vore hoveder, både finansielt og strategisk.

Det tempo, hvormed begivenhederne finder sted, understregedes i går af udviklingen omkring euroen. Ifølge kalenderen vil eurokrisen finde sted efter det græske valg, som er fastlagt til den 25. januar, og hvis resultat afgjort forventes at blive en afvisning af EU's politik. I virkeligheden finder krisen sted nu, som det ses af indikationer om det rapporterede dramatiske skift i den tyske regerings politik mht. at acceptere, at grækerne forlader euroen.

Den kommende finansielle nedsmeltning vil selvfølgelig ikke

ske i Europa, men på globalt plan, hvor også Wall Street vil bryde sammen. Vi står over for en verdenskrise, som kunne komme væltende ned over hovedet på os hvert øjeblik, det skal være.

Det samme gælder konfrontationen med krig.

Den umiddelbart overhængende krise gør omgående handling bydende nødvendig – vedtagelsen af [LaRouches Fire Love](#), der begynder med Glass-Steagall, samt en national bevægelse med krav om USA's såvel som Europas tilslutning til BRIKS, for at genopbygge en verden, der er menneskeheden værdig. Zepp-LaRouche understregede, at dette skift i USA involverer intet mindre end en genoplivelse af den ægte, amerikanske identitet som en republik, der handler både i sine egne borgeres og hele menneskehedens interesse.

En ledende amerikaner, der handlede i denne hensigt, var Alexander Hamilton fra New York, USA's første finansminister, og af hvis geni fødtes det Amerikanske, økonomiske System, som BRIKS-nationerne nu har vedtaget. Denne briefing indleder en række lejlighedsvis historiske overblik over Hamiltons lidenskabelige kamp for dette system – denne gang kampen omkring hans Report om Offentlig Kredit, som han fremlagde for Kongressen den 9. januar 1790.

(Link hertil følger senere)

**Fra LaRouche-bevægelsen 31.
dec. 2014:**

De afgørende slag vil finde sted i begyndelsen af januar

Foran os ligger der en nedsmeltning af hele det transatlantiske finanssystem, muligvis så tidligt som i begyndelsen af januar, understregede Lyndon LaRouche i dag (30. dec.). Det dikterer nødvendigheden af hurtigt at få et resultat mht. at få USA og Europa ind i BRIKS-dynamikken, og ikke planer og løsninger på længere sigt, som måske vil komme for sent til at gøre en forskel, med mindre vi handler nu. Under disse betingelser kan det være farligt at planlægge for længere ud i fremtiden, erklærede LaRouche.

Den aktuelle udvikling i Grækenland er et eksempel på, hvor hurtigt situationen, så vel som gældskrisen, udvikler sig. Der er nu udskrevet nyvalg til den 25. januar, og det vil sandsynligvis resultere i en regering ledet af Syriza, der allerede har gjort det klart, at de har til hensigt at bryde væk fra den folkemorderiske nedskæringspolitik, som Trojkaen har tvunget ned over landet. Som rystede kommentatorer i Det britiske Imperiums medier alle indrømmer, så kan denne »antisystem«-smitte lynhurtigt sprede sig til Spanien, Portugal, Italien, Frankrig og selv Storbritannien.

I en artikel i *Financial Times* sagde Gideon Richman det direkte: den største risiko er, at »vælgerne gør oprør mod den økonomiske nedskæringspolitik«; sker det, vil hele »korthuset, med gæld, bailout (statslige redningspakker) og nedskæringspolitik begynde at vakle«. Dette minder om JP Morgans klage fra begyndelsen af maj 2013 over, at det største problem i Europa er eksistensen af anti-fascistiske forfatninger, der blev vedtaget efter Anden Verdenskrig.

For fascisme ville forstås gøre livet så meget lettere for Det britiske Imperium. En skam, at russerne, kineserne, andre BRIKS-lande og et voksende antal nationer i hele Latinamerika

og Asien ikke er enige og ikke bøjer sig for afpresningen med trusler om en militær og finansiel atomkrig.

Med hensyn til USA, erklærede LaRouche, så er vi bankerot, og befolkningen er demoraliseret. Vore militære kapaciteter er ødelagt, vore institutioner inkompetente og i færd med at bryde sammen. USA er forkrøblet, understregede LaRouche, og vi må foretage en udrensning af den økonomiske og moralske sygdom, der har taget over, især efter mordet på Kennedy. Til dette formål har [LaRouche udstedt et offentligt krav om retsforfølgelse](#) af Cheney og andre i Bushregeringen for deres torturprogram, og retsforfølgelse af Obama for hans de facto medskyldighed ved at mørklægge disse forbrydelser.

»Som en af de 16 millioner overlevende amerikanere, der gjorde tjeneste i Anden Verdenskrig og kæmpede for at besejre et Hitler-regime, der begik ubeskrivelige forbrydelser mod menneskeheden, kan jeg tale med særlig autoritet«, erklærede LaRouche. »At stille disse forbrydere for retten er den ultimative prøve for, om vores nation er i besiddelse af den moralske standard, der skal til for at overleve. At tolerere og mørklægge sådanne afskyelige handlinger, der udføres i så stor målestok af elementer i vores egen regering, er i sig selv en forbrydelse imod vores nations principper, der er bevaret som en helligdom i vores Forfatning.«

Se også: <https://larouchepac.com/20151230-8>

Fra LaRouche-bevægelsen 30. dec. 2014: Udvikling er det nye navn for fred – Wall Street er navnet for krig

Mens nationerne allierede i BRIKS, under anførsel af Kina, fortsætter med at gå frem med økonomisk udvikling og menneskelig kreativitet, hænger faren for verdenskrig over denne planet, fordi det er City of Londons og Wall Streets politik at konfrontere og ødelægge Rusland og Kina som økonomiske magter.

I et nyt [interview med EIR](#), insisterer cheftalsmand for den kommission, der bygger den nye, inter-oceaniske kanal igennem Nicaragua – et stort infrastrukturprojekt, der er blevet muligt gennem fremvæksten af BRIKS – på, at USA og Europa må droppe denne »konfrontationspolitik«, som »vil give bagslag«, og gå med i BRIKS-initiativet, »en realitet, der er på vej frem.« Den anden, ekstraordinære, nye kanal igennem Suez er ligeledes i færd med at transformere den fysiske handels produktivitet til fordel for produktion på planeten, og denne kanal er ligeledes en del af den nye »Maritime Silkevej«, som Kina er i færd med at udvikle til gavn for et stort antal nationer. Egyptens og Kinas præsidenter har netop haft fire dage med historiske møder, hvor de udformede dette.

Dette er, hvad USA må komme på linje med, for at spille en rolle i udformningen af menneskehedens økonomiske fremtid.

Men årsagerne til, at USA og Obama IKKE gør det, er blevet udstillet åbenlyst – og må ændres. Wall Street og London har,

i deres »saudiske oliesanktionseskapade«, der har til formål at ødelægge Ruslands økonomi, udløst de finansielle furier over sig selv samtidig med, at de har bekræftet den russiske præsident Putins faste beslutning om at forberede Rusland til at forsvare sig i krig. Idet de søger Ruslands og Kinas ødelæggelse som økonomiske udviklingsmagter, er Wall Street i færd med at sprænge sig selv i luften.

Vi står nu over for finansielt kaos fra et Wall Street, der har udestående derivater til en 'værdi' af 10-20 billioner dollar i den kollapsende gæld i oliesektoren. Og som flere og flere eksperter indser, så gennemtvang Wall Street og Obama den 16. dec. den pludselige ophævelse af en vigtig bestemmelse vedr. derivater, netop pga. af dette overhængende kaos – for at sikre en bestemmelse om, at den amerikanske regering vil blive nødt til redde Wall Street gennem en bailout (statslig bankredning, –red.)

Vi citerer *EIR*-magasinets stiftende redaktør, Lyndon LaRouches udtalelse om denne skandale i dag:

»Denne seneste vedtagelse i Kongressen er totalt svindelagtig; den blev købt og betalt af Wall Street. Denne 'aftale', som Kongressen vedtog, og som de påstod, blev lov, var en lovovertrædelse – svindel begået gennem finansiell korrupsion. Denne Kongreslov var et bedrageri imod lov i princippet og må ændres. Og hvis vi må stille nogle af dem, hvis forudgående valg også var betalt for af Wall Street, for en rigsret, så bør vi gøre det.«

Hele det såkaldte »fracking-boom«, sagde LaRouche, er et bedrageri mod økonomisk produktivitet og er ved at trække den amerikanske økonomi ned.

LaRouche og *EIR* har insisteret på, at Glass/Steagall-loven må genindføres sådan, som præsident Franklin Roosevelt oprindeligt havde tænkt det, for at knuse Wall Streets magt – og, i denne krisesituation, afværge den fare for verdenskrig,

som Wall Streets finansielle krig truer med at udløse. Der er nogle, der siger, at den opstand, der brød ud mod Wall Streets korrumpning af Kongressen, har skabt et »Glass/Steagall-momentum«. Men USA har brug for mere: skabelsen af et nationalt kreditsystem; anvendelsen af denne kredit til projekter, der øger produktiviteten; den snarlige udvikling af termokleare fusionsteknologier. USA har brug for [LaRouches »Fire Love«](#).

LaRouche-bevægelsen vil i sin briefing i morgen offentliggøre en erklæring, der begrunder og retfærdiggør retsforfølgelsen af tidligere vicepræsident Dick Cheney og hans medsammensvorne for at udøve illegal tortur under falsk dække af amerikansk lovgivning, samt retsforfølgelsen af Barack Obama for at bruge sin embedsperiode til at mørklægge denne tortur.

Helga Zepp-LaRouche: Et valg mellem liv og død i form af to systemer: BRICS og den videnskabelige, økonomiske revolution vil forandre verden

International videokonference, Mexico City 20. nov. 2014.

Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, talte til et overfyldt publikum på flere end 100 mennesker, de fleste

unge, der var samlet i Mexico City til et seminar med titlen »Et valg mellem liv og død og to systemer: BRIKS og den videnskabelige, økonomiske revolution, som vil forandre verden«. Zepp-LaRouche bragte dette budskab til denne nabo til USA midt i politiske omvæltninger og sagde til dem, at den revolution, der er centreret omkring Kinas Nye Silkevejsinitiativ og BRIKS-nationernes kamp for udvikling giver anledning til optimisme for Mexico, og for menneskeheden i almindelighed.

Helga Zepp-LaRouche: Goddag. Det glæder mig meget at sende jer mine hilsner på denne måde, og ikke blot til jer i Mexico, men også til de mennesker, der lytter i Argentina, Chile, Columbia, Peru, Guatemala, Spanien og sandsynligvis i mange andre lande.

Vores civilisation befinder sig i øjeblikket ved en korsvej, hvor menneskehedens fremtid er et fuldstændig åbent spørgsmål. De er stadig mulighed for at vi ender med en global krig, der ville føre til civilisationens udslettelse. Denne fare er til stede, og den er meget akut.

Men grunden til, at jeg ikke desto mindre er optimistisk med hensyn til, at vi har en chance for, ikke alene at undgå dette, men også for at indlede en ny æra i civilisationen, som er radikalt anderledes og meget mere i overensstemmelse med menneskets værdighed, og dette har at gøre med udviklingen i BRIKS-landene og i mange lande, der har tilsluttet sig denne kombination af nationer.

Lige nu er der en enorm fare til stede, på grund af præsident Porosjenkos provokationer i Ukraine, hvor han ikke alene afskærer befolkningen i Østukraine fra humanitær hjælp, skoler, pensioner, midler til at drive hospitalerne, i et tydeligt forsøg på at provokere Rusland til at respondere og dernæst få Rusland viklet ind i en krig, eventuelt med NATO; Porosjenko har endda udtrykkelig sagt, at man ikke kan udelukke en krig med Rusland. Jeg mener, at det eneste måde at

besvare dette på er, at det internationale samfund kommer ud og fordømmer, hvad Porosjenko laver, han, som kom til magten gennem et kup i Kiev, som fik hjælp af mange nazister, og endnu i dag er hans regering gennemsyret af nazister. Dette kup var resultatet af en mangeårig manipulering, især fra briterne, USA, NATO, EU og ulykkeligvis også den tyske regering. Så jeg mener, at det eneste svar må være, at det internationale samfund fordømmer det, som Porosjenko laver og absolut standser sanktionerne mod Rusland, for det var alt sammen baserede på løgne og åbenlyse provokationer. Derfor bør alle lande, især de europæiske, der ønsker at overleve, standse denne politik og se på det perspektiv, som findes for alle andre i form af BRIKS-landene.

Verden er heldigvis forandret, og magtkombinationen er ikke længere, som den var, for blot fire måneder siden. Det begyndte faktisk for over et år siden, da den kinesiske præsident Xi Jinping annoncerede Den nye Silkevej: Det var idéen om at forbinde de gamle handelsruter fra antikkens tid mellem Kina og Europa gennem Centralasien, og alene dette var et fantastisk perspektiv, fordi antikkens Silkevej ikke alene forbandt lande og nationer, men i datiden betød at overvinde enorme udfordringer i form af ørkenen og have, og det førte til et stort spring fremad i evolutionen og udviklingen af civilisationen på daværende tidspunkt. I dag ville dette have endnu større betydning, hvilket jeg vil tale om hen ad vejen.

Det næste skridt kom så i november måned sidste år, da Xi Jinping tilføjede idéen om Den maritime Silkevej, som igen var idéen om at forbinde alle landene omkring Stillehavet og øge handelen gennem at bygge havne og søfartsruter, og helt enkelt integrere hele Sydøstasien og Sydøstasien i langt, langt højere grad.

Det næste, virkelige store skridt i udviklingen af et nyt system var topmødet, der fandt sted i maj måned mellem præsident Putin og Xi Jinping i Shanghai, hvor de indgik 48 betydningsfulde, økonomiske samarbejdsaftaler, samt den

berømte 30-årige gasaftale, som i sig selv var en virkelig stor begivenhed, fordi det betød, at Rusland og Kina fra nu af var bundet i et strategisk partnerskab, som var kommet for at blive.

Det næste virkeligt kvalitative skridt skete, da BRIKS-landene mødtes i juli måned i Fortaleza, Brasilien, hvor de indgik store aftaler og, i særdeleshed, hvor de besluttede at opbygge en ny finansinstitution, den Nye Udviklingsbank, en bank, som udelukkende kun var helliget finansiering af projekter, og ikke længere spekulation; og de skabte ligeledes valutareservefonden, Contingency Reserve Arrangement, CRA. Begge disse institutioner fik indledningsvis en startkapital på 100 milliarder dollars, og meningen med CRA er, at den skal forsvare alle deltagende lande mod spekulative angreb fra gribbefondene, fra hedgefondene og lignende institutioner.

På denne BRIKS-konference opsummerede Xi Jinping den 16. juli ånden i sin indsats. Han sagde: »Historien lærer os, at junglens lov ikke er den rette vej at følge for menneskehedens sameksistens. Alle nationer bør følge det samme princip om tillid, at lære af hinanden, at arbejde sammen til fælles fordel og at skabe en harmonisk verden og vedvarende fred til fordel for det almene vel.«

De vestlige lande har meget svært ved at forestille sig, at der findes en gruppe nationer, hvis ledere rent faktisk virkelig arbejder for at fremme det almene vel. Men historisk set kan denne idé imidlertid føre sin filosofiske tradition tilbage til værkerne af Nicolaus Cusanus, det 15. århundredes store tænker og grundlæggeren af den moderne nationalstat og af moderne videnskab. Han havde denne idé, at overensstemmelse i universet, og på planeten, kun er mulig, hvis alle elementer i mikrokosmos udvikler sig i harmoni med et enkelt makrokosmos. Hvis man overfører denne tanke til nationerne, så kan der kun opnås fred på planeten, hvis alle nationer opnår deres maksimale, potentielle udvikling og samtidig gør til deres interesse at udvikle de andre nationer bedst muligt, og

omvendt. Denne idé indgik for øvrigt i Den westfalske Fred, som endelig afsluttede 150 års religionskrige i 1648, og dette blev faktisk atter til grundlaget for international lov og FN-charteret.

Denne idé er i dag BRIKS-landenes ledende princip. Det, der er vokset af denne ånd, er et enormt antal projekter. Efter BRIKS-konferencen var der også et møde mellem BRIKS-landenes statschefer og statscheferne fra Unasur og lederne af Celac. De har alle sammen indgået aftaler om et sådant antal projekter, at hvis disse alle gennemføres, og det er man allerede begyndt at gøre, så vil det fuldstændig transformere Sydamerika i løbet af få år. For eksempel: der er samarbejde omkring atomkraft mellem mange lande, mellem Kina, Brasilien, Argentina, Rusland, Indien, Bolivia og mange flere. Der er konstruktionen af en sekundær Panamakanal gennem Nicaragua med kinesisk hjælp. Kina hjælper også med at bygge en transkontinental jernbane i hele Sydamerika, begyndende med en jernbanelinje fra Brasilien til Peru.

Det, der i det væsentlige er sket med denne geometri er, at en enorm optimisme er brudt ud, og at lande, som i årevis har forsøgt at bygge projekter, men som ikke fik lov til det pga. af IMF's betingelsespolitik med krav om nedskæringer, nu kan gå videre med det, med hjælp fra BRIKS, med hjælp fra de nye finansinstitutioner, som man er i færd med at opbygge; så dette er en fuldstændig ny fase i civilisationens historie.

Og denne proces har taget endnu et stort spring fremad i de seneste tre uger: For, for tre uger siden, var der midtvejsvalg i USA, som førte til et bragende nederlag for Obama, og dette har i en vis forstand medført, at, alt imens det ikke har løst USA's problem, for nu har man de endnu mere problematiske republikanere, der vil overtage magten i begge Kongressens huse til januar, så foregår der alligevel også noget i USA. Obamas nederlag symboliserer imidlertid også på en vis måde USA's fald, og ligeledes formindskelsen af Europa, der er en slags koloni til den nuværende regering i

Washington.

Dette blev meget klart under mødet i APEC [Det økonomiske samarbejde i det asiatiske Stillehavsområde] i Beijing. For det, de skete der, var grundlæggende set, at både Obama og – europæerne var ikke til stede – men ved det efterfølgende G20-møde i Australien blev også Europæerne virkelig kørt ud på et sidespor, for de har faktisk intet at tilbyde. Europæerne og USA har et system, der udelukkende er baseret på monetarisme. Og dette system, som er blevet fordømt, for øvrigt af Pave Frans, som har sagt, at dette økonomiske system må have tilføjelsen af det femte bud, »Du skal ikke dræbe«, fordi det er et system, der dræber! Faktisk har dette system, som udelukkende er bygget på profit og kun har gjort en håndfuld mennesker rige, mens det har forarmet de mange; dette system har gjort, at nu 85 individer på planeten tjener lige så megen rigdom, som 3,5 milliarder mennesker! Pave Frans sagde også, at et system, hvis eneste formål er profit, virkelig bør ændres, og det var hans budskab til G20-topmødet.

På APEC-topmødet blev det meget klart, at det døende, monetaristiske system er på vej ned. Det var præsident Obamas oprindelige plan, at han ikke engang ville tillade, at kinesernes Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, eller Silkevejen, blev diskuteret på APEC-mødet! Men i de syv dage forud for APEC-ledermødet ændredes dynamikken totalt. Xi Jinping præsenterede, trin for trin, de kinesiske initiativer – den Nye Silkevej, som er et program – de betyder faktisk, at Kina, som har været igennem den største udvikling, noget land har gennemført på planeten i de seneste 30 år, har løftet hundrede millioner af mennesker ud af fattigdom, siden Deng Xiaopings reformer, og i løbet af disse 30 år er Kina kommet langt. I begyndelsen begik landet nogle fejl ved at producere billigt arbejde, til eksport til USA og Europa; men skridt for skridt har landet overvundet dette. Der var også den periode, hvor Kina blot kopierede fra andre lande – alle, der nogensinde har gennemført en industriel revolution, har

kopieret fra andre lande, inklusive USA. Jeg ville sige, at det gør USA stadig i dag, med NSA's udspionering, som f.eks. oprører europæiske industrifolk meget, så folk burde ikke lave for meget postyr over kopiering – men Kina har nu også med held ladt denne periode bag sig. For Kina er nu baseret på et innovationsbaseret samfund og ditto industri, og inden for mange områder er det nu en verdensleder.

Alt dette blev præsenteret af Xi Jinping, med samt den nye Silkevejsfond, som Kina finansierer med 40 mia. dollars, og på det efterfølgende ASEAN [Sammenslutningen af Sydøstasiatiske Nationer] annoncerede de, at de ville investere 20 mia. dollars på at få søsat den Maritime Silkevej.

Der er en enorm optimisme, og det førte til en situation, hvor man kunne sige at alle de andre lande ligesom flokkedes omkring Kina. Frihandelsaftalen for det asiatiske Stillehavsområde, FTAAP, var den dominerende frihandelsmodel, og selv Obama sagde i sin tale, at TPP, Trans-Pacific Partnership, hvis oprindelige hensigt var at ekskludere Kina, blot ville være et skridt på vejen til den mere inkluderende, kinesiske model.

Kina har derfor taget lederskabet, og det har taget lederskabet ikke alene med alle disse økonomiske infrastrukturinitiativer, men også med rumprogrammet. Kina skabte et enormt gennembrud med sin månemission sidste december, hvor Yutu månerobotten landede på Månen, og det har fremskyndet nye missioner siden da, med idéen om meget snart at bringe råmaterialer tilbage fra Månen til Jorden, som udvindingen af helium-3 for dernæst at anvende det til en økonomi baseret på fusionskraft på Jorden. Dette er et fantastisk perspektiv, for når vi først kan bruge helium-3 til fusionsprocesser på Jorden, betyder, at mennesket kan opnå energisikkerhed, råmaterialesikkerhed, og vi vil således fuldstændig komme ud over udsigten til at skændes om angiveligt sparsomme ressourcer.

I de seneste aftaler mellem Rusland og Kina og mellem Rusland og Indien er man også blevet enig om samarbejde omkring rumfart, hvor Indien havde et sensationelt gennembrud med sin første kredsløbssatellit omkring Mars. Indien blev således den første nation, der lykkedes med at opsende en satellit i kredsløb om Mars i første forsøg, og det endda til 10 % af omkostningerne, som et lignende NASA-projekt på samme tid kostede.

Det eneste, positive element, der er kommet fra Europa for nylig, har været det storslåede gennembrud med Rosetta og Philae-landingsfartøjet, som landede på kometen »Chury« [komet P67 Churyumov-Gerasimenko], som er et program, der var ti år undervejs, hvor Rosetta måtte rejse 7,1 mia. kilometer for at nå til denne komet. Her er formålet at finde ud af universets oprindelse, livets udvikling og lignende spørgsmål.

Hvorfor er disse gennembrud i rummet så spændende? Først og fremmest er de en total gendrivelse af de løgne og det vanvid, som kommer fra miljøbevægelsen og dens oligarkiske herrer, som Verdensnaturfonden, Romklubben, Prins Philip og Det britiske Imperium generelt. De har alle påstået, at vil lever i et lukket system med knappe ressourcer, og at en bæredygtig udvikling er den eneste måde, menneskeheden fortsat kan eksistere. Dette er selvfølgelig en total løgn, for selvfølgelig lever vi ikke i et lukket system; vi lever i et anti-entropisk univers under konstant udvikling, underlagt helt andre principper.

Den store, tysk-amerikanske videnskabsmand og raketspecialist Krafft Ehrlicke udviklede denne idé med, at kolonisering af rummet er den næste fase i menneskehedens udvikling. Han havde denne idé om, at livet oprindeligt i universets evolution udviklede sig ud af havene ved hjælp af fotosyntese og op på kontinenterne, og dernæst udviklede arter med en stadig højre energigennemstrømningstæthed i deres metabolisme. Da mennesket så kom, udviklede disse mennesker sig meget hurtigt ved først at bosætte sig langs have og floder og dernæst tid efter anden

udviklede infrastruktur, kanaler, som Karl den Store, der var den første til faktisk at foreslå, at man byggede kanaler til at forbinde floderne, og veje, og med udviklingen af jernbaner erobrede denne infrastruktur mere og mere udviklingen af kontinenternes indre. Med det nye perspektiv med den Nye Silkevej, som vi for øvrigt foreslog, da Sovjetunionen kollapsede; først i form af den Produktive trekant, og dernæst, efter Sovjetunionens opløsning i 1991, foreslog vi en Ny silkevej til at forbinde de europæiske og asiatiske industri- og befolkningscentre, og vi kaldte det den Nye Silkevejs Eurasiske Landbro.

Dette projekt er nu kommet på dagsordenen, og når det er bygget, vil det være en Verdenslandbro, som vil bringe velstand ud til alle kroge i verden, og det vil overvinde indlandsområdernes underudvikling, som stadig eksisterer på de forskellige kontinenter.

Men denne fase i evolutionen vil slutte, og den næste, naturlige fase i evolutionen vil dernæst blive opbygningen og udvidelsen af infrastrukturen til det nære rum, og et andet ord for dette er kolonisering af rummet og udvikling af rummet.

Den Nye Silkevej vil, på en vis måde ligesom den gamle Silkevej, også udveksle de mest avancerede teknologier. I den antikke Silkevejs dage var disse teknologier fremstilling af silke, papir, krudt og teknologier til fremstilling af porcelæn, og i dag vil det være udveksling af teknologi vedr. atomkraft, fusionsenergi, rumforskning og rumrejser, og hele verden, hele planeten, vil blive transformeret til at blive en mere og mere vidensbaseret økonomi. Og så kan enhver se, at Vladimir Vernadskijs fantastiske idé absolut går at bevise: Nemlig, at der er en fundamental forskel mellem mennesker og dyr; at mennesket er den eneste art, som atter og atter kan gøre fuldstændig nye opdagelser, som ingen før så meget som kunne tænke, som ingen har gjort før, og dette er en proces, hvor vi nu virkelig befinder os ved en skillevej, hvor

virkelig er ved at komme i gang.

Tænk en gang på dette: De seneste 10.000 år af menneskets historie, siden den sidste istid, er en meget kort tidsperiode, hvis man sammenligner med universets alder generelt. Men den udvikling, der har fundet sted i løbet af disse 10.000 år, er simpelt hen absolut enorm. For eksempel, en genstand som den, der plejede at være en håndøkse eller en dobbeltsidet håndøkse [en stenalderhåndøkse eller skæreredskab], er i dag på størrelse med en smartphone; og med en smartphone kan man gøre alt muligt; man kan have internationale videokonferencer, man kan udføre undersøgelser, man kan gøre en enorm masse ting. Tænk en gang efter, fra en håndøkse til en smartphone, objekter af samme størrelse, men hvor meget teknologi er medgået til det? Og tænk nu på, hvis vi fortsætter med at udvikle os på denne måde, hvor vil menneskeheden så være om 100 år fra i dag? Om 1.000 år? Om 10.000 år? Dette gør det åbenbart, at Vernadskijs begreb om, at universets evolution fra den uorganiske til den biologiske sfære, til noosfæren, udvikler sig på en sådan måde, at noosfæren vil dominere mere og mere over biosfæren, og at den menneskelige kreativitet vil være det, der dominerer og er det fremherskende i hele universet.

Vi må derfor definere nutiden ud fra et fremtidsperspektiv, for vi kan allerede nu se, hvad menneskeheden vil være i stand til i de kommende århundreder og årtusinder, og vi stadig befinde os i civilisationens fosterstadie, og at tiden nu er inde til at blive voksne.

Det står også klart, at denne nye, økonomiske verdensorden, som meget, meget hurtigt er på vej frem ved hjælp af det centrum, som er Kina, Rusland, Indien og BRIKS-landene, absolut må kombineres med en ny, kulturel renæssance og menneskets æstetiske opdragelse. Det er baseret på det billede af mennesket, som går ud på, at ethvert menneske, hvert lille, nyt spædbarn, der fødes på denne planet, har potentiale til at blive et geni. Ikke et geni i form af en person, som bare gør

underlige ting, men et geni, som er en skøn sjæl; en person, for hvem, i henhold til Friedrich Schiller, lidenskab og pligt, frihed og nødvendighed, er en og samme ting. Det er det, fordi der ikke længere er nogen modsigelse for en sådan person, der med glæde gør, hvad der bidrager til menneskets fortsatte udvikling, og så hvad han kan lide at gøre! Han/hun vil ikke udføre sin pligt som en opgave, han/hun ikke kan lide, men vil finde sin identitet i kreativiteten, og dette vil blive hele menneskehedens identitet.

Det er derfor, vi lægger så meget vægt på klassisk kultur, for vi må samtidig med at afvise det døende, monetaristiske system også afvise den frygtelige popkultur, som følges ad med globaliseringen, og som har tendens til at forvandle mennesker til dyr, eller i det mindste til dumme tåber.

Det, vi i stedet skal gøre, er at genoplive de bedste, kulturelle traditioner i hver nation. Kina har f.eks. en vidunderlig, 5.000 år gammel historie, og konfucianisme, der er 2.500 år gammel, og denne filosofi leder i øjeblikket Xi Jinpings politik – jeg er ikke den mindste smule i tvivl om, at det forholder sig sådan.

Indien: Indien har ligeledes en lang tradition og er også en af civilisationens vugger. Det har en meget rig, filosofisk historie med den vediske tradition, Upanishaderne, Gupta-periodens skønne dramaer, den vidunderlige, indiske renæssance, der varede fra slutningen af det 19. til begyndelsen af det 20. århundrede og frembragte så fantastiske poeter som Rabindranath Tagore.

Der er Rusland, som har usædvanlige digtere som Pushkin og videnskabsmænd som Mendelejev og Vernadskij. Der er Spanien med Cervantes og Goya; Italien med Dante, Leonardo da Vinci og Brunelleschi. I Tyskland har vi de vidunderlige traditioner fra Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), Kepler, Bach, Beethoven og Schiller.

Vi må genoplive alle disse kulturelle højdepunkter og dernæst få en dialog mellem civilisationer, hvor vi hver især, hver nation, relaterer til det højeste udtryk i den andens civilisation. På denne måde kan vi skabe en Ny Renæssance, der endda overgår det, der hidtil fandtes. Så vil vi have et helt nyt paradigme for civilisationen, og begyndelsen hertil finder allerede sted.

Det er grunden til, at jeg er absolut sikker på, at der også er håb for Mexico. På trods af de frygtelige farer og den degeneration, vi har set i de seneste mere end 30 år, siden López Portillos tid, hvor i dag narkotika, kidnapning og kriminalitet har overtaget meget af livet i Mexico, så, fordi der er en meget positiv udvikling i gang i Central- og Sydamerika, kan de være med til udefra at influere på det, der sker i Mexico lige nu. Vi kan derfor være håbefulde og have tiltro til, at en snarlig nyorientering af udviklingen kan opstå gennem en kombination af hjælp udefra og et stærkt lederskab i selve Mexico.

Lad være med at fokusere på USA lige nu. USA må selv finde løsningen på sine problemer, og der er kræfter, der virkelig gør en stor indsats for at ændre USA's kurs. I bør derimod fokusere på Sydamerika, på Brasilien og Cuba, for da Lyndon LaRouche for 32 år siden arbejdede sammen med López Portillo omkring operation Juárez, så kunne denne idé, der var meget lig det, der sker i øjeblikket, på trods af det faktum, at López Portillo begyndte at gennemføre den, så kunne den ikke lykkes, fordi regeringerne i Brasilien og Argentina ikke støttede López Portillo.

I dag findes der en anden dynamik, fordi nu er regeringerne i Brasilien – ja, Brasilien er jo medlem af BRIKS – og Argentina; jeg er overbevist om, at sådan, som tingene forløber i øjeblikket, så vil Argentina meget snart gå med i BRIKS, og derfor har man en helt anden dynamik i hele Sydamerika. Se også på, hvad Cuba gør: Cuba er et meget lille land; der er ikke så mange indbyggere, men netop nu leverer

landet et storslået lederskab i kampen mod ebola, et lederskab, der gør større og rigere lande til skamme. Cuba er rykket ind med lægelige forsyninger og enhver form for lægehjælp, da ingen anden gjorde det, og dette er virkelig et lederskab fra Cubas side, som bør stå som en model.

Vi arbejder hårdt – når jeg siger vi, mener jeg LaRouche-bevægelsen – vi arbejder hårdt på at forandre USA indefra. Der er folk i både det Demokratiske Parti og selv i det Republikanske Parti, der indser, at der ikke nogen som helst god grund til, at USA ikke skulle samarbejde med BRIKS, og i betragtning af, at Obama har tabt, og at der foregår store omvæltninger pga. den amerikanske økonomis sammenbrud og tørken i sydvest, og der kan hurtigt ske forandringer i USA. Men vi arbejder også med europæiske lande for at få dem til at gå med (i BRIKS).

På den afsluttende pressekonference mellem Xi Jinping og Obama i Beijing, sagde Xi til Obama: Hør, jeg indbyder USA til at tilslutte sig BRIKS, tilslutte sig den Nye Silkevej, gå med i den Nye Silkevejsudviklingsfond, og dette tilbud er også åbent for ethvert andet land, der ønsker at deltage.

Vi vil forandre Europa, få Europa til at standse konfrontationen med Rusland, stoppe sanktioneerne, der er i færd med at ruinere Europa mere end Rusland. For Rusland er sanktioneerne nærmest en skjult velsignelse, som fremtvinger tættere bånd mellem Rusland, Kina, Indien og alle andre lande i BRIKS og Asien; mens den tyske industri, den franske og italienske industri, derimod er ved at kollapse som resultat af denne totalt umoralske og fejlagtige politik.

Så vi befinder os altså ved en skillevej: Det onde system med Det britiske Imperium, med Wall Street, med [City of] London eksisterer stadig. Men i virkeligheden er de allerede færdige. Spørgsmålet er blot, om de vil være i stand til at trække resten af verden med ned i en katastrofe, eller ej. Men der findes det optimistiske perspektiv, at, med det nye

magtcentrum, som grundlæggende set hviler på Rusland, Kina og Indien, og i en større sammenhæng BRIKS-landene, samt de lande, der nu allierer sig med BRIKS, så er menneskehedens flertal allerede i færd med at opbygge en ny, økonomisk verdensorden. Og der er derfor al mulig grund til at være optimistisk, og jeg vil derfor afslutte med en linje fra Schillers digt, Ode til glæden, som lå til grund for Beethovens komposition af den Niende Symfoni: »Alle mennesker forsones«; der er kun én menneskehed.

Download (PDF, Unknown)

Pentagon svarer på EIR undersøgelse vedr. artikel af Sirkov om USA's krigsforberedelser mod Rusland

27. marts 2014 – Onsdag morgen besvarede Forsvarsministeriet med en præcist udformet erklæring en forespørgsel fra EIR vedr. artiklen »Vesten forbereder sig på krig med Rusland«^[1] af dr. Konstantin Sivkov, præsident for Akademiet for Geopolitiske Studier, som i sin artikel fra 18. marts hævdede, at USA er i færd med at forberede sig til atomkrig mod Rusland i Europa, og at moderniseringen af B61 atombomben er en indikation på dette.

Talskvinde for Pentagon, Cynthia O. Smith, stod for den følgende erklæring her til morgen, som respons på Sivkovs artikel:

Rapporten om Atomholdningen fra 2010 konkluderede, at USA ikke vil udvikle nye atomspræghoveder; USA forfølger et Livsforlængelsesprogram (LEP) for spræghovederne for at sikre et sikkert, beskyttet og effektivt atomlager uden atomprøvesprængninger. Formålet med LEP er at styrke afskrækkelse gennem at sikre effektive midler til at udgøre en risiko for mål, ikke at støtte nye militære missioner eller give nye militære kapaciteter. LEP vil ikke give våbnene nye missioner eller evner. LEP ændrer muligvis målelige karaktertræk mht. præstation/design under processen med at erstatte forældede komponenter. For eksempel vil B61 LEP tillade mere plads til at inkorporere forholdsregler til sikkerhed og vished i spræghovedet. B61 LEP vil også yde forøget flyoverlevelse og sikrere afleveringsprofiler.«

Som svar på den påstand, at USA søger at ugyldiggøre den russiske, strategiske afskrækkelse:

»Som erklæret i Rapporten til Kongressen fra juni 2013 om USA's Strategi for anvendelse af Atomvåben, så søger USA at bevare strategisk stabilitet over for Rusland. I overensstemmelse med målet om at bevare en effektiv afskrækkelsesholdning søger USA at forbedre den strategiske stabilitet ved at demonstrere, at det ikke er vor hensigt at ugyldiggøre Ruslands strategiske atomafskrækkelse eller at destabilisere det strategiske, militære forhold til Rusland. Strategisk stabilitet ville blive styrket gennem lignende russiske skridt over for USA og vore allierede.«

Alt imens erklæringen vil blive fortolket på forskellig vis, så hævder den klart, at det amerikanske militær ikke har nogen hensigt om at bruge den forstærkede B61-bombe til et atomart førsteangreb mod Rusland, ej heller har det til hensigt at ændre noget i USA's atomholdning.

Ikke desto mindre forbliver den påstand tilbage, at ændringerne i ydedygtigheden af det våben, der nævnes i erklæringen – at der er tale om en forøget flyoverlevelse – såvel som forbedringen af præcisionen og dets lave sprængkraft (der kan ændres fra 0,3 til 50 kiloton), rent faktisk udgør en ny nuklear kapacitet, som udviser skellet mellem nukleare og konventionelle våben og gør dem mere militært »anvendelige.«

Som respons på Pentagons svar bemærkede Lyndon LaRouche, at man ikke kan komme uden om den kendsgerning, at Det britiske Imperium gør fremstød for en politik om en nuklear konfrontation med Rusland og Kina som respons på det nuværende, globale, monetaristiske systems umiddelbart forestående død, som nu er gået ind i sin »bail-in«-undergangsfase. Kendsgerningen er, at udviklingen og opstillingen af nye, taktiske atomvåben, kombineret med opstillingen af det europæiske missilforsvarsprogram, ikke er andet end en politik for førsteangreb. LaRouche understregede, at det er en politik for førsteangreb, som er udtænkt i London af Det britiske Imperium, og som forfølges af deres håndlanger i Det hvide Hus, Obama.

Læs også:

Helga Zepp-LaRouche, 22. marts, artikel:

Verden på randen af 3. Verdenskrig: Hvorfor modernisere USA's atomvåben?

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1592>

[1] Seneste Nyt 23. marts: SKAL EUROPA VÆRE SKUEPLADS FOR
ATOMKRIG MED RUSLAND?
<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

For fem år siden afslører dokumenter NATO's løgne om Udvidelse mod Øst

23. marts 2014 – I deres krav om skriftlige, legale garantier fra NATO om, at dets BMD-system *ikke* er rettet mod Rusland, har den russiske regering uophørligt taget spørgsmålet om brudte løfter fra amerikanske regeringseksponenter fra 1990 op, om at NATO ikke ville bevæge sig »en tomme« mod Øst. Vestlige ledere har gentagne gange benægtet, at et sådant løfte er afgivet.

Siden 1999, har NATO annekteret 12 lande, som har været medlem af Warszawa-pagten. Tre af disse var medlemmer af selve Sovjetunionen.

Hvad er sandheden? Lad os se beviserne.

Et indlæg på *Spiegel Online* publiceret den 26. november 2009 citerer fra den dengang nyligt ophævede hemmeligstempling af vestlige dokumenter, som viser Vestens løgnagtige påstande. Dokumenterne styrker de russiske statslederes erklæringer om, at Vesten brød sine løfter.

Spiegel Online: »Der kan ikke være nogen diskussion om det, som forsvarsministeren [James Baker III] sagde den 9. februar 1990 i den pragtfulde St. Katarina-hal i Kreml. Med Bakers ord, så 'bliver der ikke en tommes udvidelse mod øst af NATO's jurisdiktion over NATO-styrker', under forudsætning af, at Sovjetunionen går med til et NATO-medlemskab af det genforenede Tyskland. Det ville Moskva tænke over, sagde Gorbatsjov, men tilføjede: 'enhver udvidelse af NATO's zone er uacceptabel.'«

Alligevel, som den daværende russiske præsident Dmitri Medvedev sagde i november 2009, fik Rusland »intet af det, vi blev forsikret om – nemlig, at NATO ikke ville ekspandere i det uendelige mod øst, og at der kontinuerligt ville blive taget hensyn til vore interesser.«

Spiegel Online skrev: »Datidens politiske ledere er i dag ældre herrer, der ikke nødvendigvis altid finder det let at huske præcist, hvad der skete dengang.« Men optegnelserne viser, f.eks., at den 10. februar 1990 sagde den tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher til den sovjetiske udenrigsminister Eduard Sjevardnadse, »Vi er bevidst om, at NATO-medlemskab af et forenet Tyskland rejser komplicerede spørgsmål. For os er imidlertid en ting sikkert: NATO vil ikke ekspandere mod øst.« Og fordi konverteringen kredser hovedsageligt om Østtyskland, tilføjede Genscher eksplicit: »For så vidt angår ikke-udvidelsen af NATO, gælder dette også generelt.«

Susan Rice klager over russiske øvelser, mens NATO gennemfører

øvelser derudad

Obamaregeringen, opsat som den er på at »beskytte« verden fra ikkeeksisterende russisk aggression, gav fredag udtryk for tvivl om Ruslands hensigter mht. dets udstationering af tropper i områder af landet, som ligger i den modsatte ende af det sydøstlige Ukraine. Den nationale sikkerhedsrådgiver Susan Rice tror ikke på, at disse russiske tropper blot foretager træningsøvelser.

»Det er ikke klart, hvad dette signalerer«, sagde hun fredag under en briefing i Det hvide Hus. »Deres tidligere praksis og gabet mellem, hvad de har sagt, og hvad de har gjort, taget i betragtning, overvåger vi naturligvis situationen med skepsis.«

Unavngivne højtplacerede embedsmænd i Pentagon sagde til *Washington Post*, at de deler Rices bekymringer og følger de russiske militæraktiviteter »med voksende uro« og usikkerhed om den russiske præsident Putins »ambitioner.«

»De russiske styrker forstærkes, med hovedparten langs med Ukraines østgrænse«, sagde en embedsmand. »Det er vores synspunkt, at de ikke udelukker nogen muligheder, inkl. at gå ind, absolut. Hvis de vælger at gøre det, ville vi simpelt hen ikke få meget forvarsel.«

Alt imens Rice klager, og Pentagon er alarmerede, fortsætter NATO sine øvelser i Østeuropa, med planer om at udvide dem. Den amerikanske ambassadør til Polen Stephen Mull sagde i går, at diskussioner var i gang om at udvide de øvelser, flyvevåbnet foretager på Lask-flyvebasen i det centrale Polen til at inkludere fem andre Østeuropæiske lande og de Baltiske Stater. Der er allerede udstationeret et dusin F-16 jagerfly og 300 folk i Lask til øvelserne, og 10 amerikanske F-15'er er udstationeret i Litauen til NATO's flypatruljeringsmission i Baltikum. Den franske forsvarsminister Jean-Yves Le Drian tilbød, under et besøg i Estland, at levere fire franske

jagerfly til Baltikum og muligvis yderligere jagere og et AWACS-fly til Polen.

I Bulgarien startede Exercise Saber Guardian i går, med 1300 tropper fra 12 forskellige NATO-lande og partnerlande – af hvilke det ene er Ukraine – og som »har til formål at øge den regionale fleksibilitet, bevare og forstærke NATO's evne til at operere sammen og lette den multinationale træning«, iflg. en talsmand fra den amerikanske hær.

Skal Europa være skueplads for atomkrig med Rusland? Russisk strategisk tanker: USA forbereder sig på atomkrig mod Rusland; LaRouche: Obamas Hitler-i-bunkeren træk

22. marts 2014 – Er USA i færd med at forberede en krigsskueplads – atomkrig mod Rusland i Europa?

Dr. Konstantin Sivkov argumenterer, i en artikel den 18. marts med titlen »Vesten forbereder sig til krig med Rusland«, at det er virkelig præcist, hvad USA gør, især efter, at Rusland har påført USA et strategisk nederlag med sin annektering af Krim-halvøen. Sivkov, præsident for Akademiet for Geopolitiske Studier, som blev stiftet af tidl. højtstående embedsmand i det russiske Forsvarsministerium, gen. Leonid Ivashov, påpeger

moderniseringen af den taktiske bombe B61 og planer om at integrere den i F-16 og Tornado flyene i fem NATO-lande, såvel som udstationeringen af amerikanske styrker i Europa, en opgave, der skal fuldføres omkring 2019, hvor de første B61-12'ere skal leveres. Omtrent ved årtiets slutning skal disse F-16'ere og Tornadoer erstattes af F-35 Fælles Angrebskampfly, som også vil have kapacitet til at kaste de forbedrede B61-bomber.

Sivkov trækker helt tydeligt på to nylige indlæg af Hans M. Kristenson, forfatteren af Federation of American Scientist's Strategic Security Blog, dog uden at nævne den. Kristenson antyder meget kraftigt, at opgraderingen af B61-12 er en overtrædelse af NPT (Traktaten om ikke-spredning af kernevåben) og Obamaregeringens egne løfter, fordi det grundlæggende set skaber en ny atomkapacitet, som ikke findes i de aktuelle versioner af denne bombe, men det gøres under påskud af et program om forlængelse af levetid (*bombens? – red*), (om end det er bagud iflg. tidsplanen og overskrider budgettet). Iflg. dette program får den opgraderede bombe en ny samling 'haleudstyr' (tail kit assembly), som væsentligt forbedrer dens præcision fra omkring 110-180 meter ned til måske så lidt som 30 meter. Haleudstyret giver også bomben evnen til at svæve hen mod sit mål, noget, som de aktuelle ikke-styrede versioner af bomben ikke kan. Ifølge Obamaregeringens egen definition af et »livsforlængende program« må B61 ikke få nye militære kapaciteter, men her er det altså.

Kristenson bemærkede i et indlæg den 28. februar, at NATO i 2012 besluttede, at »alliancens atomstyrkeholdning i øjeblikket imødegår kriterierne for en holdning om effektiv afskrækkelse og forsvar.« Hvis det er tilfældet, spørger han, »hvorforså opgradere den med styrede B61-12 atombomber og F-35 lydløse kampfly?« Ja, hvorfor skabe denne nye kapacitet, når det offentligt erklærede mål er at fjerne behovet for atomvåben i det hele taget, og hvorfor skabe den, når det ikke

engang er passende for Europas sikkerhedsbehov i dag?

Direkte angreb på Rusland

Sivkov argumenterer, at opgraderingen af B61 ikke har noget at gøre med nogle af disse erklæringer. Han antyder, at USA's fejlslagne strategi i Eurasien kunne føre til en mere radikal politik, »et direkte angreb på Rusland.« I denne sammenhæng er en forøgelse af potentialet for taktiske atomvåben i Europa derfor fuldt ud forståeligt: det drejer sig om at opnå disse våbens overlegenhed over for Rusland.« Hvis USA opnår dette mål, så vil en NATO-aggressionskrig være mulig, og Ruslands evne til et tilsvarende gengældelsesangreb vil være begrænset af risikoen for et amerikansk, strategisk svar.

»Formodentlig antager det amerikanske lederskab, at Rusland fører en kampagne om krig mod NATO på den europæiske skueplads og ikke vil beslutte at bruge strategiske atomvåben mod USA af frygt for gengældelse«, skriver Sivkov. Han tilføjer, at USA's beslutning om at forøge de taktiske atomvåbens kapacitet i Europa er »et tegn på USA's forberedelse til krigen mod Rusland.«

Sivkovs artikel er endnu en indikation på den intense opmærksomhed, som russiske militæranalytikere, både bag scenen og i artikler offentliggjort af uafhængige organisationer, udviser over for forsøg på at neutralisere Ruslands atomafskrækkelse.

Virkeligheden er den, at den krig, som der er umiddelbar udsigt til, ikke vil blive en europæisk krig, men en totalt global termonuklear krig, som Lyndon LaRouche har påpeget. De forberedelser, som Sivkov og Kristenson kommenterer, drejer sig om at opnå en kapacitet til at forsøge at udslette Ruslands og Kinas evne til at udføre en gengældelsesangreb før og under et fuldt optrappet, termonukleart angreb på Eurasien. Enhver, der måtte betvivle dette, behøve blot at læse Obamaregeringens rapport til Kongressen sidste sommer om

strategien for anvendelse af atomvåben. Dette dokument erklærer, at de nye retningslinjer, som det beskriver, »kræver, at USA bevarer en betydelig evne til at imødegå potentielle modstandere.« Men dette vil ikke fungere.

»Det, der er tale om, er et forsøg fra Det britiske Imperiums side«, sagde Lyndon LaRouche. »Glem USA. USA er imod dette her, med undtagelse af Brennan osv.«

»Det er en refleksion af britisk ekstremisme og Obamas sindssyge. Han opfører sig nu på en måde, som vi nødvendigvis må anse for at være klinisk sindssyge. Med andre ord, så er han Hitler i bunkeren. Og jeg mener, at vi nok skal sige det sådan. 'I en Hitler-i-bunkeren-reaktion fra Obama.' Men ophavsmanden til alt det her er det britiske monarki, – Det britiske Imperium. Og det er kapaciteten. Den afgørende kapacitet er USA's deltagelse som en allieret af Det britiske Imperium. Det er sådan, det ville blive ført. Det er sådan, som man faktisk ville køre et globalt program.«

»Hvis Obama forsøger at lancere en Tredje Verdenskrig, vil det eneste, effektive modangreb være en tilintetgørelse af kredsen omkring det britiske monarki og deres medskyldige. Det ville være en afskrækkelse. Man må tænke på en psykologisk afskrækkelse. Den største afskrækkelse er at overbevise det britiske imperiesystem om, at DET er målet for udslettelse, snarere end nogen andel del af verden.«

Sivkovs artikel kan læses på russisk: <http://vpk-news.ru/news/19567>

De to nylige indlæg af Hans Kristenson findes på: <http://blogs.fas.org/security/2014/02/b61-12pictures/> :

B61-12: First Pictures Show New Military Capability

Og

på:

<http://blogs.fas.org/security/2014/03/b61-12integration/> :

B61-12 Nuclear Bomb Integration on NATO Aircraft to Start in 2015.